

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **M. Č.**, nar. X
bytem X
zastoupen JUDr. Františkem Horákem, advokátem
sídlem nám. T. G. Masaryka 24, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Ministerstvo obrany České republiky**
sídlem Molákova 579/11, 186 00 Praha 8 - Karlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 2. 12. 2024, sp. zn. 077209/SD-25/OPM,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva obrany České republiky ze dne 2. 12. 2024, sp. zn. 077209/SD-25/OPM, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 18 404 Kč k rukám JUDr. Františka Horáka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2023, sp. zn. 077209/SD-18/12, kterým byla zamítnuta jeho žádost ze dne 3. 11. 2022 o zvýšení starobního důchodu za vychované dítě – M. Č., nar. X, dle § 34a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.

II. Podání účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu s tím, že nejprve zrekapituloval průběh řízení před správními orgány, vč. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2024, kterým bylo zrušeno předcházející rozhodnutí žalovaného. S ohledem na závěry zdejšího soudu namítl, že závěry žalovaného v nyní napadeném rozhodnutí jsou opět nesprávné. Žalovaný pomíjí, že pečoval o dceru v období puberty a sám z důvodu péče nemohl přijmout kariéře vyšší pracovní pozice podmíněné stěhováním. Zopakoval, že o svou dceru pečoval od března 1991, kdy jeho manželka onemocněla závažným onemocněním, kterému podlehl v říjnu 1992, do její zletilosti, a tedy pečoval o dceru v největším rozsahu. Nesouhlasil ani s hodnocením vlivu péče o dceru na nominální hodnotu výdělků. Irelevantní podle žalobce je fakt, že nečerpal mateřskou ani další mateřskou dovolenou. Závěrem uvedl, že nadále má za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil § 34a a § 32 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., a dále, že žalovaný v řízení neprokázal, že žalobce nebyl z důvodu péče o dceru omezen na kariérním růstu.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že na výši starobního důchodu žalobce neměla péče o jeho dceru vliv, nečerpal mateřskou ani další mateřskou dovolenou ani v souvislosti s péčí nepracoval na kratší služební úvazek, naopak kariéru přerušila manželka žalobce. K tomu odkázal na zjištěné příjmy žalobce a na význam výchovného při stanovování důchodu.
4. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které setrval na svých námitkách.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná. Soud o žalobě rozhodl bez jednání za podmínek § 76 s. ř. s.
6. Žaloba je důvodná.
7. V nyní posuzované věci rozhoduje soud již po druhé. V prvním rozhodnutí ze dne 30. 4. 2024 shrnul soud skutkový stav a uvedl, že z obsahu správního spisu vyplývá, že dcera žalobce, M. Č., se narodila dne X. Manželka žalobce a matka M. Č. zemřela dne X. Žalovaný nečinil spornou skutečnost, že k diagnóze karcinomu u matky M. Č. došlo v březnu 1991 a operaci v létě 1991. Nečinil sporným ani to, že od diagnostikování onemocnění matky tehdy nezl. M. o dceru pečoval převážně žalobce a ode dne 29. 10. 1992 již výlučně. Žalovaný nespороval ani to, že žalobce pečoval o dceru M. až do ukončení jejího studia v roce 2004. Naopak žalobce nespороval to, že do věku tří let pečovala o dceru M. převážně její matka.
8. Jinými slovy z uvedených časových údajů vyplývá, že matka pečovala o dceru převážně během prvních tří let jejího věku (do března 1981), následně po dobu deseti let pečoval o dceru žalobce s manželkou společně a následně od března 1991 do října 1992 pravděpodobně s ohledem na povahu onemocnění p. H. Č. převážně a od října 1992 výlučně pečoval o dceru žalobce, a to nejméně do její zletilosti v roce 1996.

9. Paní H. Č. tak o dceru pečovala ve větším rozsahu po dobu tří let, rovnoměrně oba rodiče o dceru pečovali po dobu deseti let a po dobu pěti let pečoval o dceru ve větším rozsahu žalobce.
10. Při hodnocení předcházejícího rozhodnutí žalovaného dospěl soud k závěru, že je nesprávné zdůraznění role manželky žalobce a nedostatečně odůvodněný je závěr žalovaného, že péče o dceru neměla vliv na výši důchodu žalobce. Spornou zůstávala otázka, zda péče o dceru M. měla vliv na výši důchodu žalobce, případně, zda vůbec lze na tuto otázku odpovědět, resp. zda péče o dceru od třinácti let věku má být zohledňována v rámci nároku na výchovné. Řešení této otázky se v minulém rozhodnutí žalovaný vyhnul, přestože právě tam směřovaly námitky žalobce, a přestože právě péči o dceru od roku 1991 považoval žalobce za důvod pro přiznání výchovného. Soud proto zavázal žalovaného k opětovnému vypořádání námitek žalobce a uložil mu, aby v dalším řízení přezkoumatelně vysvětlil závěr o tom, jaký vliv měla péče o dceru M. na důchod žalobce (a proč podle něj neměla vliv na kariérní postup a výši důchodu žalobce; samotné konstatování, že žalobci strmě rostl plat nepovažuje soud za dostatečné, neboť podstatné je, zda v době, kdy se staral o dceru sám, mu péče o ní fakticky bránila ve výkonu služby – např. pro nemoc dcery apod.), případně aby vysvětlil, proč nemá být péče o dceru starší 13 let důvodem pro přiznání výchovného.
11. Podle čl. II zákona č. 323/2021 Sb. platí:
- 1. Starobní důchody přiznané ode dne, který spadá do období před 1. lednem 2023, se zvýší o 500 Kč měsíčně za každé dítě, které pojištěnec vychoval, od splátky důchodu splatné v lednu 2023, jsou-li splněny podmínky stanovené v bodech 3 až 5; toto zvýšení náleží k procentní výměře starobního důchodu.*
- 3. Podmínky výchovy dítěte se pro účely zvýšení podle bodu 1 posuzují u všech pojištěnců podle právních předpisů účinných ke dni, od něhož byl starobní důchod přiznán, pokud se dále nestanoví jinak; tyto podmínky platí i v případě, že o dítě osobně pečoval muž. Výchovu téhož dítěte nelze pro účely zvýšení podle bodu 1 současně započítat více osobám. Vychovávalo-li totéž dítě více osob, přihlíží se k výchově dítěte jen u té osoby, která o dítě osobně pečovala **v největším rozsahu**; to platí i v případě, že u téhož dítěte byla jeho výchova zohledněna při stanovení důchodového věku ženy.*
12. Podle čl. II bodu 4 zákona č. 323/2021 Sb. věty první platí, že pokud byl důchodový věk stanoven se zohledněním vychovaných dětí, zvýší se starobní důchod o tzv. výchovné bez žádosti; za vychované dítě se pro účely přiznání výchovného považuje dítě, k jehož výchově bylo přihlédnuto při stanovení důchodového věku. Podle čl. II bodu 5 zákona č. 323/2021 Sb. pak platí, že pokud se nepostupuje podle bodu 4 (přiznání výchovného bez žádosti), zvýší se starobní důchod o výchovné na základě písemné žádosti podané na předepsaném tiskopisu. V případě starobních důchodů přiznaných před 1. 1. 2023 lze žádost podat nejpozději do 31. 12. 2024
13. Žalobci byl starobní důchod přiznán v období do 31. 12. 2022.
14. Naplnění podmínky výchovy dítěte se proto posuzovalo podle podmínek obsažených v § 32 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., ve spojení s § 4 odst. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., která provádí zákon o důchodovém pojištění (prováděcí vyhláška). Ženy naplnily podmínku výchovy dítěte pro nárok na starobní důchod, jestliže osobně pečovaly nebo

pečovaly o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu deseti roků. Pokud se však žena ujala výchovy dítěte po dosažení osmého roku jeho věku, pak splnila podmínku výchovy dítěte, jestliže osobně pečovala nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu pěti roků; to však neplatí, pokud žena před dosažením zletilosti dítěte přestala o dítě pečovat (§ 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění). Podle § 4 odst. 2 prováděcí vyhlášky se pak podmínka výchovy dítěte pro nárok ženy na starobní důchod považovala za splněnou, pečovala-li žena o nezletilé dítě (a) od jeho narození do jeho úmrtí, pokud dítě zemřelo po dosažení šesti měsíců věku, nebo (b) alespoň poslední tři roky před dosažením věku potřebného podle zákona pro vznik nároku na starobní důchod.

15. Pro přiznání výchovného je tedy třeba naplnit několik podmínek:

- A1) osobní péče o dítě ve věku do dosažení jeho zletilosti alespoň po dobu deseti roků, nebo
- A2) v případě ujmoutí se výchovy dítěte až po dosažení osmého roku jeho věku osobní péče o dítě alespoň po dobu pěti roků při kontinuální péči až do dosažení jeho zletilosti, nebo
- A3) v případě úmrtí dítěte staršího šesti měsíců osobní péče od jeho narození do jeho úmrtí; nebo
- A4) osobní péče o nezletilé dítě alespoň poslední tři roky před dosažením věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod, a
- B) osobní péče v největším rozsahu, pokud dítě (od narození po dosažení zletilosti) vychovávalo více osob.

16. Žalobce splnil podmínku A1 a mezi ním a žalovaným je sporné, zda podmínku B naplnil žalobce, nebo p. H. Č.

17. Otázka výchovného, resp. judikatorní rozpor mezi krajskými soudy, se stala předmětem rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2025, č. j. 10 Ads 271/2024–35. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud jasně uvedl: „[28] Z právé uvedeného se tedy podává, že spornou otázkou mezi krajskými soudy je naplnění kritéria [sub b)] spočívajícího v tom, zda je pro přiznání nároku na výchovné skutečně nezbytné, aby u osoby pečující nastaly důvody ke kompenzaci úbytku na možném výdělku či nemožnosti kariérního růstu. Rozsudek Krajského soudu v Praze, čj. 58 Ad 7/2024-20, i rozsudek Krajského soudu v Brně, čj. 41 Ad 4/2024-34, totiž vykládají pojem péče v největším rozsahu s ohledem na smysl a účel zákona, přičemž odkazují na pozměňovací návrh poslance J. Hamáčka (<https://bit.ly/3YeBobp>), který obsahuje odůvodnění přijetí právní úpravy výchovného a rovněž společenský kontext změny právní úpravy. Právě v tomto směru se ovšem oba rozsudky argumentačně rozcházejí.

[29] Z uvedeného pozměňovacího návrhu vyplývá, že právní úprava byla přijata ze dvou důvodů: a) ocenění osob, které vychovály dítě – nového pojištěnce, který bude dále přispívat k udržení průběžného důchodového systému, a za b) kompenzace rozdílu mezi průměrnými důchody mužů a žen, tj. potřeby reflektovat skutečnost, že v případě žen má výchova dětí závažnější dopad na jejich pracovní kariéru – a tím i na konečnou výši důchodu. Městský soud v napadeném rozsudku ve svém důsledku akcentoval druhý z právě uvedených důvodů (stejně jako Krajský soud v Brně), přičemž rovněž z rozhodnutí žalované je patrné, že považuje zásah do výdělku či kariérního

postupu za nutnou podmínku k přiznání výchovného. Nejvyšší správní soud se však s takovým výkladem neztotožňuje.

[30] Ze samotného pozměňovacího návrhu poslance J. Hamáčka (odůvodnění poslaneckého pozměňovacího návrhu č. 8828 ke sněmovnímu tisku č. 1230/1; 8. volební období PS, 2017-2021, www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=8&t=1230) se totiž podává, že prvotním důvodem pro přijetí zákonné úpravy výchovného bylo ocenění osob, které vychovaly dítě: „...nebude se ani při posuzování nároku na zvýšení starobního důchodu za vychované dítě v individuálních případech zkoumat, zda prvotní důvod pro bonifikaci za výchovu byl naplněn, tedy zda společenský efekt v podobě přínosu nového pojištěnce do základního důchodového pojištění skutečně nastal. Výchovné se tedy přizná i v případě, že dítě, jehož výchova má být hodnocena, zemřelo, není ekonomicky aktivní, popř. je ekonomicky aktivní mimo území ČR, nebo se odstěhovalo natrvalo do zahraničí. Rozhodné nebude ani to, zda výchova byla realizována na území ČR (resp. bývalého Československa) anebo ve smluvní či nesmluvní cizině.“

[31] Zavedení podmínky zásahu do pracovní kariéry by nepřipustně zúžilo okruh osob, kterým má výchovné skutečně náležet. Podmínka přitom nijak nevyplývá ze zákona a nelze ji dovodit ani z důvodové zprávy. Dovození takové podmínky by ve svém důsledku vedlo v některých případech až k neúnosným situacím, zejména z důvodu dokazování (ať už prokázání „nepovýšení“ v důsledku výchovy dětí či nemožnosti dále studovat), které by se pravděpodobně omezilo na pouhé srovnávání vyměřovacích základů z osobních důchodových listů pečujících osob. Rovněž s ohledem na rozmanité skutkové okolnosti a specifika jednotlivých povolání je takové kritérium nelogické a v konkrétních případech i nespravedlivé. Lze si totiž představit řadu reálných situací, kdy by takový výklad vedl k nepřiznání výchovného i u osob, které o dítě skutečně pečovaly v největším rozsahu, např. u prarodičů (ze zákona je zjevné, že je možná péče dalších osob, nejen rodičů) a například ani u některých podnikatelů se péče o dítě v jejich kariéře nemusí (v závislosti na řadě faktorů) formálně projevit. To je podle přesvědčení zdejšího soudu ostatně právě i případ stěžovatele.

[32] Péče v největším rozsahu se posuzuje od narození po nabytí zletilosti vychovávaného dítěte. Je proto nezbytné zohlednit výchovu a péči po celou dobu nezletilosti dítěte. V současnosti je stále spíše pravidlem než výjimkou, že ve většině případů bude o dítě v nízkém věku (do 3 let) skutečně pečovat především jeho matka a bude tak (v tomto období) pečovat o dítě ve větším rozsahu než otec (být soud nevylučuje, že tomu může být i naopak). Následně může být péče rodičů i rovnoměrná (rodiče se např. střídají v doprovázení do školy, kroužků aj.). V takovém případě by proto výchovné zcela logicky a v souladu se smyslem zákonné úpravy náleželo matce, která bude mít „náskok“ ve formě mateřské (rodičovské) dovolené. V životě však mohou nastat i takové situace (rozvod či úmrtí matky), v jejichž důsledku přejde péče o dítě v pozdějším věku výhradně na druhého rodiče. Pokud se tak stane a otec převzme péči o dítě např. v jeho 10 letech a zbylých 8 let bude o dítě výhradně pečovat, je zřejmé, že o dítě bude pečovat v největším rozsahu ve smyslu shora citované zákonné úpravy.

[33] Nejvyšší správní soud nehodlá nikterak zpochybňovat mimořádnou náročnost péče o dítě v jeho nejranějším věku, k čemuž je třeba při posuzování celkové péče o ně přihlížet. Ve shora naznačeném případě by však výchovné mělo náležet otci, a to i v případě, že se tato péče nijak viditelně a kvantifikovatelně nepromítla do jeho pracovních či studijních možností. Opačný výklad by totiž vedl k závěru, že nárok na výchovné má ve skutečnosti pouze ten, kdo s dítětem zůstal na mateřské/rodičovské dovolené, a péče o dítě ve starším věku by byla de facto irelevantní.

To však nebylo záměrem zákonodárce, který naopak vyžaduje posuzování péče od narození až po dosažení zletilosti (což potvrzují také krajské soudy v uvedených rozsudcích).

[34] K tomu Nejvyšší správní soud doplňuje, že reálný život přináší rozličné příběhy a situace, které nelze řešit pomocí jednoduchých schémat a kritérií. Pokud by tak totiž orgány aplikující právo bezvýhradně činily, mohly by dospět k závěrům, které by byly v individuálních případech oprávněně považovány za zjevně nespravedlivé. Proto je namístě pečlivě hodnotit konkrétní okolnosti každého jednotlivého případu.

[35] Sám Krajský soud v Brně v rozsudku čj. 41 Ad 4/2024-34 (bod 76) ostatně uvádí: „Žalovaná (a citované rozsudky) ovšem podle soudu vykládají právní úpravu tak, jako by zněla, že výchovné dostane ten z rodičů, který byl na rodičovské (či mateřské). Tak ovšem právní úprava nezní (být by podle soudu klidně mohla). Stejně tak zákon nevyzdvihuje výchovu dětí v předškolním či školním věku. Naopak je podle něj nutné hodnotit celé období výchovy dětí až do zletilosti. Být je možná postupem věku dětí jejich výchova „méně intenzivní“, nelze ji podle soudu bagatelizovat. Naopak jak se někdy říká: „Čím větší děti, tím větší starosti.“ A obzvláště výlučná péče o starší děti po náhlé smrti druhého z rodičů může být po všech stránkách tak náročná, že zkrátka vyžaduje, aby rodič omezil své pracovní či jiné závazky. Nelze opomíjet dopady toho, že vám zemře váš nejbližší člověk a zůstanete na vše sám či sama. To může mít profesní následky, které zákonná úprava má kompenzovat.“ Rovněž s ohledem na právé uvedené proto nedává rozumný smysl, aby podmínkou pro přiznání výchovného bylo vždy omezení pracovních či jiných závazků pečující osoby.

[36] Nelze proto vyloučit, že péči v největším rozsahu bude vykonávat i osoba, u které se péče v pracovní či studijní oblasti života nijak viditelně neprojeví. Uvedené se může týkat některých podnikatelů, osob samostatně výdělečně činných, prarodičů a také zaměstnanců pracujících například převážně v rámci tzv. home office. Rovněž u osob vykonávajících závislou práci totiž nelze apriori vyloučit domluvu se zaměstnavatelem či volnější pracovní režim, který ve svém důsledku nepovede k omezení výdělku, byť tyto osoby budou současně intenzivně pečovat o dítě. Krom toho není vyloučeno, že pečující osoby dosáhnou vyššího peněžního zisku bez ohledu na to, že právě pečují o dítě. Nepřiznání výchovného v těchto případech by bylo nespravedlivé, a především v rozporu se zákonem. Existence vyloučených dob pojištění, pokles příjmů či jiné zásahy do pracovní oblasti oproti obdobím, kdy péče poskytována nebyla, proto může představovat významnou indicii při zjišťování skutkového stavu. Jejich absenci však nelze považovat za rozhodnou překážku pro vznik nároku na výchovné podle čl. II zákona č. 323/2021 Sb. Jinými slovy vyjádřeno, kritéria uvedená Krajským soudem v Brně v rozsudku 41 Ad 4/2024-34, se kterými se výslovně ztotožnil městský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku (viz bod 20 výše), je třeba vyložit tak, že se nejedná o dvě podmínky, které musí být splněny kumulativně, nýbrž že indicií svědčící o tom, který z rodičů o nezletilé dítě osobně pečoval v největším rozsahu, může být (mimo jiné) úbytek na možném výdělku nebo omezení kariérního růstu apod.“

18. V kontextu citovaného rozhodnutí nelze než opětovně shledat žalobou napadené rozhodnutí jako nezákonné. Žalovaný totiž vychází z priority péče matky o dceru žalobce během mateřské a další mateřské dovolené, přičemž ta trvala dle vyjádření žalobce do 3 let věku dítěte. Oproti tomu je zcela nesporné, že převážná a posléze výlučná péče žalobce o dceru trvala po dobu delší. Dcera žalobce se narodila dne X a zletilosti dosáhla dne X. Manželka žalobce zemřela dne X, tj. žalobce pečoval o dceru výlučně tři roky a pět měsíců, kromě toho lze dospět k závěru, že a od března 1991 do

října 1992 s ohledem na povahu onemocnění p. H. Č. pečoval o dceru převážně taktéž žalobce.

19. Jestliže Nejvyšší správní soud dovodil, že „*Péče v největším rozsahu se posuzuje od narození po nabytí zletilosti vychovávaného dítěte. Je proto nezbytné zohlednit výchovu a péči po celou dobu nezletilosti dítěte.*“, pak je zřejmé, že žalobce pečoval o dceru déle než matka. S ohledem na tragickou situaci v rodině žalobce je nutné uzavřít, že to byl právě žalobce, kdo o dítě pečoval ve smyslu uvedeného rozhodnutí v největším rozsahu tak, jak je toto kritérium vymezeno výše.

IV. Závěr a náklady řízení

20. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí jako nezákonné dle § 78 odst. 1 s.ř.s. s tím, že v dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
21. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, ve spojení s § 60 odst. 2 s. ř. s., dle kterého ustanovení odstavce 1 neplatí, mělo-li by být právo přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.
22. Podle § 9 odst. 5, § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění ve znění účinném po 31. 12. 2024, platí, že se za tarifní hodnotu ve věcech žalob, kasačních stížností a dalších právních věcí projednávaných podle soudního řádu správního, s výjimkou věcí podle § 10b odst. 5, a dále ve věcech projednávaných podle části páté občanského soudního řádu považuje částka 88000 Kč. Ve smyslu § 7 bod 3 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby 4 620 Kč. Krajský soud vycházel z toho, že zástupce žalobce učinil po 31. 12. 2024 ve věci tři úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepis žaloby a sepis repliky). Ke každému úkonu právní služby náleží náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 450 Kč.
23. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 18404 Kč. Zástupce žalobce není plátcem DPH.
24. Procesně neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Petr Sedlák
samosoudce